

İLK
Kitap
yayınevi

Kötü Çocuklar

Rıfat Demir

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hanife Sarıtaş

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-71-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KÖTÜ ÇOCUKLAR

Rıfat Demir

İLK BAKIŞ

Bu kitap, yapay zekânın birçok meslekte olduğu gibi yazın dünyasını da tehdit ettiği bir dönemde; çocuklarımız başta olmak üzere tüm okuyuculara bir nebze de olsa fayda sağlamak üzere kaleme alınmıştır. Özünde bir çocuk kitabı olmasına rağmen, büyüklerin de okudukça bazı eksiklerini, yanlışlarını fark etmesini sağlayan bir içeriğe sahiptir. Kitabımızın dili, çocukların en üst derecede faydalanmasını sağlamak üzere basit tutulmuştur. Sanaatsal bir kaygı gütmeyen, hem çocukların dünyasına giren hem de büyüklerle olan ilişkilerine ayna tutan bir bütünlükte yazılmıştır. Diyalogların daha iyi anlaşılması adına, konuşma çizgilerine ve konuşmacıların isimlerinin belirtilmesine özellikle özen gösterilmiştir.

“Kötü Çocuklar” adlı hikâyemiz on iki yaşlarında olan üç arkadaşın, çoğunluğu yaz tatilinde geçen olaylarını ele almaktadır. Kitaptaki olaylar, 2000’li yılların başında, henüz internetin yaygın olmadığı, cep telefonu, tablet gibi teknolojik cihazların kullanılmadığı dönemi ele almaktadır. Haliyle bu kitap, eve kapanmak yerine bir araya gelerek zaman geçirmenin zaruri olduğu döneme ışık tutmaktadır. Kitap, birkaç farklı olayı bütünlüklük şekilde ele alarak, doğru ve yanlış şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır. Okuyucuların, benzer olay ve durumlarla ilgili yaşantılarını sorgulamalarını amaçlayan bu kitap, bir yönüyle de

ideal olanı vurgulamaya çalışmaktadır. Argodan ve kabalıktan uzak bir dille yazılan bu kitap, tüm eğitim kademelerinde gönül rahatlığıyla kullanılabilir. Kitapta geçen olaylar üzücü olsa da hayatın gerçeğini yansıtmaktadır. Günümüz dünyasında zulüm altındaki ülkeler başta olmak üzere, özellikle çocukların çok zor şartlarda hayatta kalmaya çalıştığına şahitlik ediyoruz. Çocuklar, güzel bir dünyayı hak etse de gerçeklerle yüzleşmeden büyümek mümkün olmuyor. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, bu kitapta da çocuklar kimi zaman haksızlığa uğramışlardır.

Özellikle çocukların yetiştirilmesi sürecinde önemli rol oynayan ebeveynlerin ve eğitimcilerin dikkatle okuması gereken bir kitap olan “Kötü Çocuklar” adlı kitabımız, çocuklarımızın çok kırılğan oldukları dönemlere dikkat çekmeyi amaçlamaktadır. Kitabımızın tek bir çocuğun bile hayatına olumlu etki yapması, çabamızı haklı çıkaracaktır. Başta çocuklar olmak üzere hayatımızdaki tüm insanlar için geçerli olan temel felsefemiz, kaybetmek kolaydır, asıl mesele kaybedilene geri kazanmaktır. Kötüyü güzelleştirmek için ne kadar çaba harcadığımız, bizim topluma ne kadar fayda sağladığımızın da bir ölçütü olacaktır. Saygı ve selam ile...

TEŞEKKÜR

Kitabın basım yazım yılı olan 2024 yılı ve öncesindeki dört yıllık sancılı süreçte bana moral veren biricik kızım Şevval'e,

Yazı yeteneğimi kalıcı bir esere dönüőtürmem için cesaret veren hayat arkadaşım Dilek'e,

Yazım aşamasında, kitabımı dört gözle bekleyip, bana desteğini esirgemeyen öğretmen ve yönetici arkadaşlarıma, sonsuz teşekkürler...

KÖTÜ ÇOCUKLAR SENE SONU KARNE TELAŞI

2000 yılının Mayıs ayıydı. Sene sonlarına doğru, tüm öğrenciler takdir ve teşekkür belgesi alabilmek için öğretmenlerin gözüne girmeye çalışıyorlardı. Tufan ise geçen yıllarda olduğu gibi bu sene de takdir belgesini hak ettiğini bildiğinden, hiçbir öğretmenle görüşme gereği duymuyordu. Öğle arası olduğunda Tufan'ın sınıf arkadaşları, dinlenmek için bahçeye çıkan öğretmenlerin etrafını sarmışlardı. En arkada ise not istemeye çekilen, sınıfın en utangaç öğrencisi Abdullah duruyordu. Abdullah, tüm öğretmenlerin çok sevdiği bir öğrenciydi. Sınıfta asla konuşmaz, yaramazlık yapmaz, kimseyle dalaşmazdı. Çoğu öğretmen onunla göz göze gelmekten imtina ederdi. Utangaç olduğu için kendisine söz hakkı verildiğinde kızarıp bozarır, nabızı yükselirdi. Bu sebeple arkadaşları ona "domates çocuk" lakabını takmışlardı. Yıllardır öğrencilerin sene sonu not isteme alışkanlığına aşına olan öğretmenler bu işten zevk almaya çalışıyorlardı. Nihayetinde hem öğrencileri küstürmemek hem de kimseye haksızlık yapmamak zorundaydılar. Okulun en sevilen öğretmeni konumunda olan İngilizce öğretmeni Gökhan, söze başlayarak not için pusuda bekleyen öğrencilere bir geçit açtı. Konuşmaya, derslerde yaramazlık yaparak herkesin dikkatini dağıtan Serkan'la başladı.

Gökhan:

- Anlat bakalım Serkan, bu sene hangi belgeyi alıyorsun? Var mı bize bir sürprizin?

Serkan: (Biraz gülümseyip başını kaşıdıktan sonra ellerini güneşe karşı siper edip cevap verdi.)

- Hocam ben teşekkür belgesi bekliyorum ama bütün hocaların bana yardım etmesi gerekiyor. Biraz sınırdayım galiba.

Gökhan: (Başını alaylı bir şekilde sallayarak)

- Benim derslerimde yaptıklarını diğer hocaların derslerinde de yaparsan mutlaka fazladan puan vereceklerdir (Gülerek). Öyle değil mi arkadaşlar? Sonuçta Serkan, sınıfın en saygılı öğrencisi sayılır!

Serkan:

- Hocam aslında ben istemsiz konuşuyorum, annem de bana sürekli kızıyor, derslerde gereksiz konuşma diyor ama kendimi tutamıyorum.

Gökhan:

- Neyse Serkan, senin için Allah'a kalmış. Bizim yapacak çok fazla bir şeyimiz yok. Sen çekil, aslan parçası Abdullah'ı görelim. Abdullah sende bir şey var mı?

Abdullah: (Ani gelen soru karşısında her zamanki gibi kızaran Abdullah, arkadaşlarının gülüşmelerinden faydalanarak sakinleşmeye çalışıp cevap verdi.)

- Hocam ben notlarımı hesaplamadım. Ama not istemiyorum ne verirsiniz kabulüm.

(Konuşmaları sessizce dinleyen Matematik öğretmeni Murat, Abdullah'ın bu naif cevabına kayıtsız kalamayarak söze girdi.)

- Abdullah, sen derslerine düzenli giren iyi bir öğrencisin. Not veya belge çok önemli değildir. Senin çaban bizim için yeter-

lidir. Gerisi zaten gelir. Öğretmen arkadaşlarım da kabul ederse sana davranış notlarını yüksekte vereceğiz. Umarım belge alırsın. Karne günü seni tekrar görmek isterim. Bana görünmeden okuldan ayrılma.

Öğle arası bitene kadar öğrenciler ile öğretmenlerin samimi sohbeti devam etti. Öğle arasında atıştırmasını yapıp dönen öğrencilerin oluşturduğu kalabalık büyümeye başlamıştı. Beden eğitimi öğretmenin ikazıyla öğrenciler bahçeye dağılmıştı. Her okulda olduğu gibi Âşık Veysel ortaokulunda da tüm öğrencilerin çekindiği bir öğretmen vardı. Bu rol de beden eğitimi öğretmeni Onur Öğretmen'e kalmıştı. Okulda törenleri yönetmek ve asayişini sağlamak için gür sesiyle seslenme görevi Onur Hoca'ya düşmüştü. Çok sevilmediğini bildiği halde genel amaç özel amaçtan önce gelir düşüncesiyle, çocuklara güler yüz göstermemeye gayret ediyordu. Özellikle de öğretmenler gününde en az hediye verilen öğretmen olmak Onur Hoca'nın üstlendiği misyonun bir karşılığı olarak görülüyordu.

6/A sınıfının tek yetim öğrencisi vardı. Suzan... Suzan, küçük yaşta babasını kaybetmişti. Babasının, duvarda asılı olan siyah beyaz fotoğrafından başka bir resmi bulunmuyordu. İlk zamanlar babasız olmanın zorluklarını bilmiyordu ama okula başladıktan sonra babasız olmak, onun yüreğinde dolmayan boşluklar yaratmıştı. Hele bir de sınıfa yeni bir öğretmen gelip de "Babanız ne iş yapıyor" diye sorduğunda acısı tazeleniyordu. Okula babasının elini tutarak gelen arkadaşlarını gördüğünde, derin hayallere dalıyordu. Bazen veliler okul civarından geçerken oyun oynayan çocuklarını görüp yanına çağırıyor, ceplerindeki bozuklukları çıkarıp onlara veriyordu. Baba ile ilgili her sahne onu üzüyordu. Ama takdir-i ilahi. Olana, ölene çare bulunmu-

yordu. Suzan'ın yetim olduğunu bilen Tufan, okula her gittiğinde, sınıfa ilk girişte Suzan'a selam verip onu mutlu edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Sınıfın en popüler, en sevilen öğrencisi Tufan'dı. Tufan, bunu fırsata çevirmek için Suzan'ı hep yakınında tutuyordu. Arkadaşlarının ve Suzan'ın hiçbir zaman anlayamayacağı gizli ve güzel bir amacı vardı Tufan'ın. Kendisine yakın olmanın bir yolu Suzan'a yakın olmaktan geçiyordu. Eğer böyle bir amacı gözetmeseydi, Suzan yalnızlığa gömülecekti. Kimseye hissettirmeden, Suzan'ı arkadaş grubunun önemli bir üyesi haline getirmişti. Artık oyunlar kurulurken, sohbet yapılırken Suzan da başköşede oluyordu.

Konuların sona erdiği haftada öğretmenler genel tekrar sorularına ağırlık veriyordu. Altıncı derste, sosyal bilgiler öğretmeni Özgür Öğretmen, 6/A sınıfına girmiş, soru çözüyordu. Tufan, en arka sırada oturuyordu. Özgür Öğretmen Tufan'ın yanında oturan Güven'i soru çözmesi için tahtaya kaldırmış, onun yerine oturmak için hamle yapmıştı. Hem öğretmen hem öğrenciler tahtaya bakıyordu. Sıranın çok geride olduğunu fark etmeyen Özgür Öğretmen, oturmak isterken boşluğa denk gelip yere düşmüştü. Sınıfta görüşmeler olduktan sonra herkes Tufan'ın, öğretmeni düşürmek için sırayı bilerek geriye çektiğini düşünmeye başlamıştı. Özgür Öğretmen bir süre üstünü silkeledikten sonra Tufan'a dönüp:

- Hemen tahtaya çık, kravatını çıkar ve yerde on tane şınav çek, dedi. Tufan:

- Hocam ben ne yaptım ki tahtaya çıkıp şınav çekeyim? Ben de herkes gibi tahtada soru çözen arkadaşşıma bakıyordum.

Tufan'ın itirazı işe yaramamıştı, Tufan, öğretmenin talebiyle tahtada şınav çektikten sonra elini yıkamak üzere lavaboya git-

mişti. O lavabodayken teneffüs zili çalmış ders bitmişti. Araya çıkan öğrenciler, harıl harıl Tufan'ı arıyorlardı. Onu ilk gören kişi sınıfın yaşça en büyüğü olan Asiy'e'di. Onu bir köşeye çekip diğer arkadaşlarının da gelmesini bekledi. Sınıf arkadaşları Tufan'ın etrafını sarmıştı. Israrla gidip öğretmenden özür dilemesini istiyorlardı. Tufan ise bir suçunun olmadığını, özür dilemenin suçu kabul etmek anlamına geldiğini anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşlarının ısrarına dayanamayan Tufan, bahçede nöbet tutan Özgür Öğretmen'in yanına yanaşıp selam verdikten sonra konuya giriş yaptı:

- Hocam, çok üzgünüm. Sınıfta düşmeniz ve arkadaşlarımla gülüşmeleri beni çok üzdü. Eğer siz de arkadaşlarım gibi sizi bilerek düşürdüğümü düşünüyorsanız sizden de çok özür dilemek isterim.

Özgür Öğretmen:

- Tufan, senin bir suçun yok, Güven tahtaya çıkarken sırayı geriye itirmişti. Ben size yönelirken bunu gördüğüm halde idrak edemedim. İnsan bazen böyle olur. Bu durumlara bakar kör derler. Ben yalnızca arkadaşlarına kötü örnek olmasın diye sana ceza vermiş gibi yaptım. Yoksa sana kıymazdım.

Tufan:

- Teşekkür ederim öğretmenim.

Tufan, öğretmenle bu konuyu konuşurken sınıf arkadaşları da uzaktan onları seyrediyordu. Özgür Öğretmen, elini Tufan'ın omzuna koyunca işin tatlıya bağlandığı anlaşılıyordu. Hem Tufan hem sınıf arkadaşları bir nebze de olsa rahatlamışlardı. Konu ne olursa olsun haksız yere suçlanmak insana ağır geliyordu.

Son sınavlar, yazılılar, sözlüler yapıldıktan, dönem ödevleri toplanıp notlar verildikten sonra derslerin gevşeme zamanı

gelmişti. Öğretmenlerin ajandalarında saklı olan notlar, öğrencilerin rüyalarına girecek seviyede bir merakı tetikliyordu. Henüz internetin yaygın olmadığı, cep telefonunun kullanılmadığı dönemlerde; öğrencilerin notlarını karne dışında görebileceği tek yer öğretmen ajandalarıydı. Bu ajandalar, her öğretmen için tüm bilgilerin depolandığı hayati öneme sahip birer sır çantasına dönüşüyordu. Hata yapmamak için öğretmenler ince eleyip sık dokumaya dikkat ediyorlardı. Öğretmenler, not dökümlerini, hesaplamaları, ortalamaları hatasız bir şekilde temyize çekmek için genelde sınıfın en başarılı ve güvenilir öğrencisinden yardım alırlardı. Tüm öğretmenlerin yardım için başvurdukları kişi ise Tufan oluyordu. Çünkü Tufan, öğretmenlere yardım ederken gördüğü hiçbir detayı kimseyle paylaşmazdı. Kendi notlarını gördüğünde bile soğukkanlılığını korur, kimseye bilgi sızdırmazdı. Çoğu zaman öğretmenler, ilerleyen zamanlarda yapacakları yazılı sınav sorularını, sınav evraklarını çekinmeden Tufan'a emanet ederlerdi. O da kendisine güvenen kimseyi mahcup etmemiştir.

Haziranın üçüncü haftasına gelinmişti. Bir taraftan karneler elle doldurulurken bir yandan piknikler, yarışmalar ve etkinlikler yapılıyordu. Öğrencilerin en sevdiği dönem, karne haftası oluyordu. Tabi buna karnesi zayıf olan öğrenciler dâhil değildi. Onlar, karneyi aileye ulaşmadan nasıl imha edeceklerini düşünmekten bitap düşüyor, uykusuz kalıyorlardı. Sene sonu tüm öğrencilerin beklediği büyük gün gelmişti. Öğrenciler, cuma günü karnelerini almak üzere okula gelmişlerdi. Çocuklarından beklentisi olan veliler de okul bahçesinde beklerken kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Genellikle öğretmen odaklı bir sohbet geçiyordu. Okulun en sevilen, en başarılı, en başarısız öğretmenleri bu sohbetlerde ele alınıp onaylanıyordu. Çoğu ilkokuldan terk olan veliler, öğ-

retmenlerin akademik bilgisini sorgulamaktan geri durmuyordu. Onlara göre bazı öğretmenler ders anlatmayı bilmiyordu. Aynı öğretmenin dersine giren kimi öğrenciler tüm konulara hâkim iken bazı öğrenciler ise geride kalmıştı. Başarılı öğrencilerin nasıl başarılı olduğu pek önemsenmezken, başarısız olan öğrencilerde sorumluluk öğretmene yükleniyordu. Oysa öğretmenler, konuyu tüm öğrencilere aynı ciddiyetle anlatıyordu. Eğitimin sadece sı-
nıfta gerçekleştiğini sanan ailelerin çocukları, kaçınılmaz olarak başarısız oluyordu.

Heyecanla beklenen an gelmişti. Artık bir yıllık emeğin karşılığı olarak karneler ve belgeler dağıtılacaktı. 6/A sınıfında da tüm öğrenciler, en sık halleriyle sıralardaki yerlerini almışlardı. Sınıf danışman öğretmenleri Ercan Hoca, belge alan öğrencilerden başlayarak karneleri dağıtıyordu. Kimlerin takdir kimlerin teşekkür belgesi alacağı az çok tahmin edilse de merak gittikçe artıyordu. Öğretmen sırayla öğrencileri karne ve belgeleri almaları için tahtaya çağırılmaya başladı.

- Sevil AYDIN, aferin kızım takdir.
- Tufan KIRAN, aferin aslanım, takdir.
- Kerem KAYA, gel haylaz oğlum takdir.
- Munise ÖZEN, tebrikler yavrum takdir.
- Hülya DANIŞ, tebrikler kızım teşekkür.
- Abdullah UĞUR, tebrik ederim, zor da olsa teşekkür aldım.
- Meryem SAKAR, tebrikler kızım, teşekkür.

Karneler tüm sınıflarda dağıtıldıktan sonra yılın son İstiklal marşı töreni de yapıldı. Okul müdürünün öğrencilere ve velilere, yaz tatilini iyi değerlendirmeleri yönünde tavsiyesinden sonra öğrenciler büyük bir coşkuyla evlere dağıldılar. Yol boyunca diğer okullarda okuyan öğrencilerin yırtıp attığı karneler görülmüyordu. Beklediği gibi bir karne alamayan öğrenciler bahaneler ürete-

rek başkalarını suçlama yoluna gidiyordu. Eve ağlayarak giden çocuklar, karnesini gururla sallayan öğrenciler, bugünün en sık rastlanan manzarasıydı. Tufan, yine beklediği gibi yüksek bir ortalama ile takdir belgesi almıştı. Kendisi dışında üç arkadaşı daha takdir belgesi almaya hak kazanmıştı. Ama o da kendi aldığı belgeyle gurur duymak yerine sınıfın en uysal öğrencisi olan Abdullah'ın yanına gitmeyi tercih etmişti. Abdullah, kıl payıyla da olsa teşekkür belgesi almıştı. Belli ki öğretmenleri ona belge verebilmek için titiz bir çalışma yürütmüştü. İlk defa gururla konuşmaya başlamıştı. Abdullah, belge alması için inisiyatif alan öğretmenlere teşekkür etmek için okul bahçesinin köşesinde bekliyordu. İlk önce matematik öğretmeni Murat Hoca gelip Abdullah'ı tebrik etti, ardından diğer öğretmenler de sırayla Abdullah'ı tebrik edip daha fazlası için çok çalışması ve kendisine güvenmesi gerektiğini hatırlatarak okuldan ayrıldılar. Okul, tadilat için görevlileri bekleyen bir binaya dönüşmüştü. Okulu okul yapan içindeki öğrencilerin çıkardığı yüzlerce ses, curcuna ve bitmeyen hareketlilikti.

YOL AYRIMI

Tufan, karnesini alır almaz gündelik işlerine geri dönmüştü. Öyle ki okuldan sonra ödevlerini hızlıca yapıp bağ bahçe işlerine ağırlık veriyordu. Çünkü evin dışarıdaki çoğu işi ona kalıyordu. İki ablası ev işlerini yapıyordu, babası yevmiyle çalışıyordu. Tufan ise bahçenin bakımından sorumluydu. Küçük kardeşleri ise oyunla meşgul oluyorlardı. Onun oyun oynamaya pek zamanı kalmıyordu. Ara sıra mahalle aralarında oynanan futbol maçlarına dâhil olup stres atıyordu. Ama çoğunlukla tek başına çalışmaya alışmış bir kişiliğe sahipti. İşlerine başkalarının karışmasından